

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobců: a) **A. Ž.**, b) **B. Ž.**, c) **M. N.**, d) **J. Ž.**, e) **K. P.**, f) **M. L.**, procesních nástupců zemřelého **L. Ž.**, všichni zastoupeni Pavlem Uhlem, advokátem se sídlem Kořenského 15, Praha 5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2009, č. j. X - 261, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 3. 2017, č. j. 38 Ad 1/2010 - 135,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadli žalobci v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž byla odmítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2009. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost právního předchůdce žalobců L. Ž., zemřelého dne 20. 5. 2010, o přiznání dávky podle § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945.

[2] V dosavadním průběhu řízení Krajský soud v Ostravě nejprve rozsudkem ze dne 24. 9. 2012, č. j. 38 Ad 1/2010 – 82 žalobu proti napadenému rozhodnutí žalované zamítl. Tento rozsudek byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, č. j. 3 Ads 115/2012 – 29 a žaloba byla odmítnuta. Uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu byl zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2016, sp. zn. III. ÚS 84/14. V pořadí druhým rozsudkem, vyneseným Nejvyšším správním soudem dne 11. 1. 2017, pod č. j. 3 Ads 115/2012 – 83, byl původní rozsudek Krajského soudu v Ostravě opětovně zrušen a soud byl pro další řízení zavázán zabývat se posouzením přípustnosti žaloby z hlediska § 7 odst. 4 zákona č. 261/2001 Sb., v návaznosti na § 68 písmeno a) s. ř. s. a případně též včasností žaloby s ohledem na § 129 odst. 1 s. ř. s.

[3] Krajský soud po posouzení uvedených otázek dospěl k závěru, že ustanovení § 7 odst. 4 zákona č. 261/2001 Sb. není ani s ohledem na změny, k nimž při úpravě procesních pravidel ve správním soudnictví došlo, obsoletní a žaloba tedy je přípustná. Otázku včasnosti žaloby pak krajský soud posuzoval na půdorysu ustanovení § 129 odst. 1 s. ř. s. a rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Ads 39/2008 – 83.

[4] Podle § 129 odst. 1 s. ř. s. ve věcech správního soudnictví, v nichž zvláštní zákon svěřuje soudu rozhodování o opravných prostředcích proti rozhodnutím správních orgánů podle části páté, hlavy třetí, občanského soudního řádu, ve znění účinném k 31. 12. 2002, lze ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona podat ve lhůtě třiceti dnů od doručení rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinak, žalobu podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního tohoto zákona, jsou-li splněny podmínky tam stanovené. Nestanoví – li zvláštní zákon jinak, má podání žaloby odkladný účinek.

[5] Krajský soud konstatoval, že proti rozhodnutí žalované ve věci jednorázového peněžního příspěvku připouští zákon č. 261/2001 Sb. opravný prostředek. Žalobu je tedy třeba uplatnit ve lhůtě 30 dnů od doručení rozhodnutí. Zároveň vzal v úvahu názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který v citovaném rozsudku ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Ads 39/2008 – 83, stanovil, že o této lhůtě musí být adresát rozhodnutí poučen. V případě, že tomu tak není, platí pro podání žaloby obecná dvouměsíční lhůta podle § 72 odst. 1 s. ř. s.

[6] V projednávané věci byl právní předchůdce žalobců L. Ž. (již ve správním řízení zastupovaný advokátem Pavlem Uhlem) napadeným rozhodnutím žalované o místu i lhůtě k podání žaloby řádně poučen. Toto rozhodnutí bylo zástupci původního žalobce doručeno dne 30. 11. 2009, poslední den lhůty k podání žaloby tak připadl na den 30. 12. 2009. Žaloba však byla podána na poštu až dne 7. 1. 2010, tedy po uplynutí zákonné lhůty. Soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro opožděnost odmítl.

[7] Kasační stížnost podali žalobci (dále jen stěžovatelé) z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy pro nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Konkrétně namítali, že a) soud porušil princip vázanosti vlastním rozhodnutím či předchozím postupem, b) nesprávně posoudil validitu poučení o opravném prostředku, c)

nesprávně vyložil ustanovení § 129 s. ř. s., d) nezohlednil chybu v doručování ze strany správního orgánu.

[8] K prvnímu stížnostnímu bodu stěžovatelé uvedli, že podle jejich názoru otázku opožděnosti žaloby otevřely soudy *ex post* teprve poté, co neobstály jiné důvody pro odmítnutí žaloby. Tím porušily princip vázanosti svým předchozím postupem a princip předvídatelnosti práva. Stěžovatelům je sice známo, že kasační soud již ve svém prvním rozhodnutí, jež bylo následně zrušeno Ústavním soudem, *obiter dictum* tuto otázku tematizoval jako otevřenou. Na závěru o opožděnosti ovšem své rozhodnutí nepostavil, čímž tuto otázku, jež měla být řešena jako první, uzavřel. Nelze ani odhlédnout od toho, že Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 13. 12. 2016, sp. zn. III. ÚS 84/14, jenž je jak pro kasační, tak nalézací soud závazný, uvedl v textu tuto větu: *(Soud) dospěl k závěru, že návrh je důvodný, neboť napadeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, č. j. 3 Ads 115/2012 – 29 bylo porušeno právo stěžovatelů na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 ve spojení s právem na přezkum zákonnosti rozhodnutí orgánu veřejné správy podle čl. 36 odst. 2, rovnost v těchto právech podle čl. 3 odst. 1 a záruka dědění podle čl. 11 odst. 1 in fine Listiny.* Tuto větu nelze číst jinak, než že je třeba o uplatněném nároku rozhodnout věcně. S ohledem na uvedené mají stěžovatelé za to, že soudy nemohou v této fázi řízení otázku, kterou v dříve ukončených a uzavřených fázích procesu posoudily jinak, posuzovat nyní odlišně.

[9] V rámci druhého stížnostního bodu stěžovatelé namítali, že o možnosti podat opravný prostředek byli nesprávně poučeni. Napadené rozhodnutí obsahovalo před svým formálním zakončením (tedy před podpisem, razítkem a uvedením oddělení namísto úřední osoby) poučení pouze o tom, že se řádné opravné prostředky nepřipouštějí. Za koncem rozhodnutí, tedy mimo jeho obsah, je poté uvedeno poučení o možnosti soudního přezkumu, které obsahuje i informaci o třicetidenní lhůtě. Pokud se právně důležitá informace, jež má být součástí rozhodnutí, nachází mimo jeho obsah, nelze tomuto poučení přiznat právní relevanci. I kdyby mu přiznána byla, jsou podle názoru stěžovatelů obě poučení beztak zmatečná. Jestliže první poučení hovoří o nemožnosti řádných opravných prostředků, a přitom § 7 odst. 4 zákona č. 261/2001 Sb. upravuje také opravný prostředek, který měl v tehdejších dobách také spíše povahu řádného opravného prostředku, jsou obě poučení ve vzájemném rozporu. S ohledem na uvedené měl soud dojít k závěru, že žalovaná řádné poučení o opravném prostředku neposkytla a bylo tedy možné podat žalobu ve lhůtě dvou měsíců.

[10] Stěžovatelé mají dále za to, že soud nesprávně vyložil ustanovení o lhůtách obsažená v § 72 odst. 1 s. ř. s. a v § 129 odst. 1 s. ř. s. Podle jejich názoru rozhodnutí, které lze napadnout opravným prostředkem ve lhůtě třiceti dnů, lze napadnout i žalobou ve lhůtě dvou měsíců, neboť to zákon nikde nezakazuje.

[11] Nakonec stěžovatelé namítali, že byli nesprávným úředním postupem žalované uvedeni v omyl ohledně data doručení napadeného rozhodnutí a v jeho důsledku se domnívali, že toto rozhodnutí bylo jejich právnímu předchůdci doručeno dne 11. 12. 2009. V souzené věci mu totiž žalovaná nedoručovala zákonem předvídaným způsobem, neboť na obálku napsala (kromě jeho jména) pouze jméno a příjmení advokáta, bez označení, že

se jedná o advokáta. Zásilku si zástupce stěžovatelů vyzvedl na poště, která orazítkovala z přední strany obálku výše uvedeným datem. Věc pak na základě substituce zpracovávala kolegyně zástupce stěžovatelů, která právě z tohoto data vycházela. S ohledem na to, že správní orgán doručoval nezákonným způsobem, přičemž nezákonnost doručení byla příčinou toho, že zásilka nemohla být řádně úředně zpracována a současně vyvolala zcela pochopitelný omyl v doručení, nelze faktickému zaslání na uvedenou vadnou adresu přiznat účinky řádného doručení. Po právní stránce nebylo doručeno vůbec a tato vada byla zhojena až okamžikem podání žaloby.

[12] S ohledem na výše uvedené stěžovatelé navrhli, aby bylo napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněných stížnostních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, Nejvyšší správní soud proto vycházel ze stejného závěru o skutkovém stavu, k němuž dospěl krajský soud v napadeném usnesení. Před vypořádáním námitek uplatněných v kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nejprve z úřední povinnosti zabýval otázkou přípustnosti žaloby. Obdobně jako krajský soud je přitom názoru, že žaloba je přípustná. Vzhledem k tomu, že tuto otázku nečinil v průběhu řízení o kasační stížnosti žádný z účastníků spornou, Nejvyšší správní soud k odůvodnění otázce pro stručnost odkazuje na obsah napadeného usnesení, s nímž se ztotožňuje. K jednotlivým stížnostním bodům pak uvádí následující.

[14] V prvním bodu namítají stěžovatelé *„porušení principu vázanosti vlastním rozhodnutím či předchozím postupem“*. Zde je nutno podotknout, že podstata této námitky není Nejvyššímu správnímu soudu příliš srozumitelná. V kasační stížnosti může účastník řízení namítat vždy pouze vady, kterými je zatíženo napadené rozhodnutí krajského soudu. Takovýmto rozhodnutím je v projednávané věci usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 3. 2017, č. j. 38 Ad 1/2010 – 135, jímž byla žaloba podaná právním předchůdcem stěžovatelů proti rozhodnutí žalované ve věci jednorázového peněžního příspěvku pro opožděnost odmítnuta. K posouzení otázky přípustnosti žaloby a eventuálně její včasnosti byl krajský soud přímo zavázán předchozím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3 Ads 115/2012 – 83. Tento právní názor krajský soud v celém rozsahu respektoval a ani stěžovatelé netvrdí, že by se tak nestalo. Stěžovatelé tak v této části kasační stížnosti ze všeho nejspíše polemizují právě se závazným právním názorem obsaženým v citovaném rozsudku. Takováto polemika jde ovšem mimo rámec důvodů, pro které lze rozhodnutí krajského soudu napadat. Fakticky totiž spatřují stěžovatelé nezákonnost napadeného usnesení v zásadě v tom, že krajský soud zákon dodržel a v pokračujícím řízení o žalobě se řídil ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s.

[15] Ze svého hlediska pak Nejvyšší správní soud podotýká, (ač by tak činit nemusel), že na nevyřešenou otázku přípustnosti žaloby, případně otázku jejího včasného podání upozornil již ve svém prvním rozsudku ze dne 6. 11. 2013, č. j. 3 Ads 115/2012 – 29, zde však za *ratio decidendi* pro odmítnutí žaloby považoval nedostatek podmínek řízení na straně stěžovatelů. Tím také pro daný případ určil hierarchii důvodů pro případné odmítnutí žaloby 1) nedostatek podmínek řízení, 2) nepřípustnost, 3) opožděnost. Názor

stěžovatelů, že pokud neobstojí první z důvodů, nelze se již zabývat dalšími, zcela vybočuje z rámce procesních pravidel, která se uplatňují ve správním soudnictví. Ustanovení § 46 s. ř. s. totiž představuje jakousi *„vstupní bránu“* do řízení a jsou v něm taxativně vypočteny pozitivní i negativní podmínky, při jejichž naplnění nelze tuto bránu otevřít nebo jí projít, jinak řečeno, při jejichž existenci či neexistenci nelze návrh věcně projednat. Z uvedeného výčtu neexistují výjimky a k uvedeným podmínkám soud přihlíží kdykoliv za řízení.

[16] Aplikace názoru stěžovatelů, kteří tuto tezi, jež představuje jeden ze základních stavebních kamenů procesu ve správním soudnictví, popírají, by v praxi často vedla ke zjevně absurdním výsledkům. Pokud by například byla žaloba nepřípustná, protože napadený akt by vůbec nebyl správním rozhodnutím, a soud by přesto musel v duchu názoru stěžovatelů tuto skutečnost ignorovat, neboť *„v prvním kole“* opřel své rozhodnutí o jiné důvody, není jasné, jak by měl následně přezkum takového aktu vypadat a o čem by soud v takovém řízení vlastně rozhodoval. Stejně neřešitelné problémy by pak způsobilo i projednání nepřípustné žaloby, kterou by žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač ve věci rozhodoval i orgán odvolací. Ani zde si nelze dost dobře představit právní důsledky takového postupu, jeho případné dopady do práv všech účastníků správního řízení, ani další postup správních orgánů v řízení, které bylo na základě jiného rozhodnutí již pravomocně skončeno. Stejně tak by nedávalo žádný smysl, pokud by krajský soud považoval žalobu za nepřípustnou (v takovém případě je ovšem pojmově vyloučeno uvažovat o lhůtách k podání žaloby), Nejvyšší správní soud by byl toho názoru, že žaloba přípustná je, a krajský soud by se v dalším řízení již nemohl zabývat otázkou včasnosti jejího podání. Nesprávnost názoru stěžovatelů je z těchto příkladů na první pohled zřejmá.

[17] Podporu pro názor stěžovatelů nelze nalézt ani ve zmiňovaném nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2016 sp. zn. III. ÚS 84/14. Plénum se v tomto nálezu zabývalo výhradně otázkou, která mu byla tříčlenným senátem Ústavního soudu předložena (otázkou právního nástupnictví v soudním řízení ve věcech jednorázových peněžních částek podle zákona č. 261/2001 Sb.) a větu citovanou stěžovateli je tak nutno chápat v tomto kontextu. V tomto řízení nebyly splněny předpoklady nutné k tomu, aby Ústavní soud komplexně posuzoval podmínky, za nichž mohly správní soudy jednat ve věci, ve svém nálezu se o to ani nepokoušel a k dalším otázkám se nijak nevyjadřoval.

[18] První uplatněnou námitku tak Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako zjevně nedůvodnou.

[19] Jako druhou (z hlediska logické posloupnosti) posuzoval Nejvyšší správní soud námitku nesprávného výkladu § 129 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na § 72 odst. 1 s. ř. s. Z důvodů rovněž ne zcela srozumitelných zde stěžovatelé tvrdí, že návrh lze podat ve lhůtě 30 dnů od doručení rozhodnutí a poté eventuálně do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, a to bez jakýchkoliv dodatečných podmínek. K tomu Nejvyšší správní soud jen ve stručnosti uvádí, že tomu tak není. Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2003, zná pro účely přezkumu správních rozhodnutí jen jeden typ návrhu – správní žalobu. Pro podání žaloby platí tzv. generální klauzule, lze ji tedy podat za podmínek stanovených zákonem proti každému (pravomocnému) rozhodnutí, pokud

zákon nestanoví jinak. Pro podání žaloby pak § 72 odst. 1 s. ř. s. stanoví obecnou dvouměsíční lhůtu ode dne doručení správního rozhodnutí. V přechodném ustanovení § 129 odst. 1 s. ř. s. však zákon reflektuje i předchozí právní úpravu a řeší některé důsledky zániku jedné z větví správního soudnictví – řízení o opravných prostředcích. To bylo založeno na enumerativním principu, opravný prostředek tedy bylo možno podat jen proti těm rozhodnutím, o nichž to zvláštní zákon výslovně stanovil. Jednalo se o přezkum rozhodnutí nepravomocných, obecná lhůta k podání opravného prostředku byla třicetidenní. Pro věci, kde odkazy na opravný prostředek zůstaly ve zvláštních zákonech zachovány (což se týká i projednávaného případu), zakotvilo uvedené ustanovení pro podání žaloby dosavadní třicetidenní lhůtu a souběžně s tím přiznalo takovýmto žalobám bez dalšího odkladný účinek. Jedná se tak o jeden z případů, kdy zákon upravuje lhůtu k podání žaloby odchylně od ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. Další odlišné lhůty k podání žaloby pak obsahují různé zvláštní zákony. Neexistuje tedy žádný důvod domnívat se, že by lhůta k podání žaloby mohla být dvojí, ostatně pokud by platila obecná dvouměsíční lhůta podle § 72 odst. 1 s. ř. s. i pro žaloby podávané na základě odkazů na dřívější opravné prostředky, není zřejmé, k čemu by vůbec ustanovení § 129 odst. 1 s. ř. s. sloužilo.

[20] I druhou námitku tedy považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou.

[21] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nesprávného poučení o opravném prostředku. Ani v tomto bodu však nemohl dát stěžovatelům za pravdu. Náležitosti správního rozhodnutí upravuje § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a poučení o možnosti podat proti rozhodnutí správního orgánu žalobu mezi ně (právě s ohledem na generální klauzuli) není zahrnuto. Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem, pokud v napadeném rozhodnutí v části označené jako Poučení uvedla podle § 68 odst. 5 správního řádu toliko to, že se *„proti tomuto rozhodnutí řádné opravné prostředky ve správním řízení nepřipouštějí“*. Zároveň je ovšem zřejmé, že respektovala i právní názor obsažený v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Ads 39/2008 – 83, podle něhož v případech odkazů zvláštních zákonů na dřívější opravné prostředky musí správní orgán o místu a lhůtě k podání žaloby účastníky poučit. Na poslední straně rozhodnutí proto připojila pod podpisem oprávněné osoby další text nadepsaný jako Poučení o možnosti soudního přezkumu rozhodnutí. V něm uvedla, že „ *proti tomuto rozhodnutí lze do třiceti dnů od jeho doručení podat žalobu k příslušnému soudu. Lhůta je zachována, je-li žaloba v této lhůtě podána u České správy sociálního zabezpečení v Praze.*“ Text poučení je jasný, srozumitelný, obsahově správný a celkově zcela vyhovující požadavkům stanoveným citovaným rozhodnutím rozšířeného senátu. Ze srovnání textu obou poučení je patrné, že mezi nimi není žádný rozpor. Z hlediska předepsaných náležitostí správního rozhodnutí je pak ono dodatečné poučení, jehož potřebu neupravuje zákon, ale jen judikatura Nejvyššího správního soudu, umístěno v písemném vyhotovení správního rozhodnutí tam, kam s ohledem na svoji povahu patří.

[22] K tomu Nejvyšší správní soud na okraj podotýká, že povinnost poučit účastníky o místu a lhůtě k podání žaloby v případech, na které dopadá ustanovení § 129 odst. 1 s. ř. s., předepsal rozšířený senát správním orgánům především za účelem ochrany účastníků právně nevzdělaných, kteří by mohli na neznalost procesních předpisů doplatit odepřením

přístupu k soudu a v důsledku toho utrpět újmu na svých hmotných právech. U účastníků ve správním řízení zastoupených (respektive u jejich zástupců z řad advokátů), se však znalost práva předpokládá, a to (kromě povědomí o správním řádu) alespoň v rozsahu základních ustanovení soudního řádu správního. V jednom z těchto ustanovení, v § 129 odst. 1 s. ř. s., je lhůta k podání žaloby ve věcech, které dříve podléhaly režimu opravných prostředků, přímo zakotvena. Nejvyšší správní soud nicméně nepopírá, že beneficium vyplývající z právního názoru rozšířeného senátu se vztahuje i na takto zastoupené účastníky. Pokud však účastník řízení, respektive jeho zástupce z řad advokátů, nevezme při svém postupu ve věci v potaz ani ustanovení procesního předpisu o lhůtách k podání žaloby, které by mu mělo být známo, ani nedbá jasného, srozumitelného a obsahově bezvadného poučení, kterého se mu ze strany žalovaného správního orgánu dostalo, pak snaha domoci se aplikace prodloužené lhůty k podání žaloby podle výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu nemůže být úspěšná, byť by k tomu následně uváděl jakkoliv sofistikované důvody.

[23] Ani třetí uplatněná námitka tak není důvodná.

[24] Na závěr se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nesprávného doručení napadeného správního rozhodnutí, jehož následkem mělo být uvedení právního předchůdce stěžovatelů (respektive jeho zástupce) v omyl ohledně data jeho doručení. Ani v tomto bodu není argumentace stěžovatelů obsažená v kasační stížnosti příliš srozumitelná, proto se Nejvyšší správní soud k podstatě věci vyjadřuje jen stručně. Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaná doručovala své rozhodnutí ze dne 12. 11. 2009 zástupci právního předchůdce stěžovatelů Pavlu Uhlovi do vlastních rukou na adresu jeho advokátní kanceláře. Tímtéž způsobem mu ostatně doručovala písemnosti i v předchozích fázích řízení. Rozhodnutí žalované Pavel Uhl převzal osobně dne 30. 11. 2009 a vlastnoručně podepsal doručenku (tyto skutečnosti ani nepopírá). Tím bylo rozhodnutí žalované ve smyslu § 72 odst. 1 správního řádu účastníku řádně oznámeno. Jak poté jmenovaný advokát s doručenou písemností naložil a jakým způsobem dále ve věci postupoval, jde již jen na jeho vrub a žalovaná za to žádnou odpovědnost nenese.

[25] Ani poslední vznesená námitka tak není důvodná.

[26] Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě je zákonné, kasační stížnost proti němu podanou proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[27] Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaná byla ve věci úspěšná, nevznikly jí však náklady přesahující běžný rámec její úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. dubna 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu